

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S. K., a. s., B.**, IČO: X., proti povinnému **R. K., nar. X., bytom Č., o vymoženie 49,78 € s prísl.**, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 18. júla 2012, sp. zn. 17CoE/498/2011-29, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**
Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 25. októbra 2011, č. k. 5Er/869/2011-20 žiadosť súdneho exekútora Mgr. P. K. so sídlom Exekútorského úradu v B., o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 71/2011 zo 03. 10. 2011 zamietol. V odôvodnení uznesenia súd poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 51 zák. č. 372/1990 Zb. a § 71 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. a uviedol, že výkon rozhodnutia na exekučný titul – Blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 1401197 zo dňa 23. 09. 2008 na uložení pokutu 16,59 € bolo možné nariadiť iba v lehote troch rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti, t. j. odo dňa vykonateľnosti rozhodnutia, teda odo dňa 09. 10. 2008. Táto trojročná lehota je prekluzívna (súd na jej plynutie prihliada z úradnej povinnosti) a v jej priebehu sa musí výkon rozhodnutia nariadiť. Prekluzívna lehota začala plynúť dňa 10. 10. 2008 a výkon citovaného rozhodnutia o priestupku bolo možné nariadiť do dňa 10. 10. 2011, ktorým dňom oprávnenému lehota na vykonanie rozhodnutia márne uplynula. Výkon rozhodnutia u exekučného titulu – Blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 3070707 zo dňa 06. 10. 2008 na uložení pokutu 33,19 € bolo možné nariadiť iba v lehote do troch rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti, t. j. odo dňa

vykonateľnosti rozhodnutia dňa 21. 10. 2008. Prekluzívna lehota začala plynúť dňa 22. 10. 2008 a výkon rozhodnutia o priestupku bolo možné nariadiť do dňa 24. 10. 2011 (22. 10. 2011 – sobota) a týmto dňom lehota oprávnenému na vykonanie citovaného rozhodnutia uplynula. S poukazom na márne uplynutie lehoty na nariadenie výkonu citovaných rozhodnutí súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, napadnutým uznesením zo dňa 18. júla 2012, č. k. 17 CoE/498/2011-29 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Podľa odvolacieho súdu procesný úkon v zmysle Exekučného poriadku (udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) je totožný s pojmom nariadiť výkon rozhodnutia. Odvolací súd uviedol, že exekučné konanie sa podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku síce začína dňom doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie v zmysle § 44 Exekučného poriadku. Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne stotožnil termín nariadiť výkon rozhodnutia s procesným úkonom súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Samotná okolnosť, že proti kladnému rozhodnutiu o udelení poverenia na vykonanie exekúcie nie je prípustné odvolanie na rozdiel od uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia, nemá vplyv na charakter takéhoto rozhodnutia, keďže ide o otázku hospodárnosti konania a podľa súdnej praxe aj v súvislosti s odvolaním proti rozhodnutiu o nariadení výkonu rozhodnutia, odvolací súd len preskúmaval otázky formálnej a materiálnej vykonateľnosti vykonávaného rozhodnutia, čo podľa súčasnej právnej úpravy sa realizuje formou námietok voči exekúcii. Zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nedošlo podľa odvolacieho súdu k odopretiu práva oprávneného na výkon vykonateľného rozhodnutia, keď rovnako ako uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia malo za následok možnosť núteného uskutočnenia vykonávaného rozhodnutia, je tomu tak aj v súvislosti s udelením poverenia na vykonanie exekúcie, pretože len po udelení poverenia na vykonanie exekúcie môže exekútor začať s jej uskutočňovaním. Termín nariadiť výkon rozhodnutia, preto nemôže byť totožný s termínom začatia exekučného konania, t. j. dňom doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, keďže začatie exekučného konania je totožné s pojmom podanie návrhu na súdny výkon rozhodnutia, t. j. deň doručenia návrhu na súdny výkon rozhodnutia súdu. Keďže v prekluzívnej lehote súd prvého stupňa nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, po jej márnom uplynutí nebolo možné už výkon rozhodnutia nariadiť v lehote stanovenej

v § 71 ods. 3 Správneho poriadku, z ktorých dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Vadu v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia videl v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, spočíva v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. na nesprávnom právnom posúdení veci, čoho dôsledkom je aj odňatie možnosti oprávneného konať pred súdom. Podľa názoru dovolateľa súdy nepostupovali správne, keď na daný prípad aplikovali ust. § 71 ods. 3 zákona o Správnom konaní spôsobom, ktorý z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty za rozhodujúci moment neurčuje podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale až jej nariadenie, v ktorom prípade dodržanie prekluzívnej lehoty je dané mimo dispozíciu toho, komu uplynutie lehoty spôsobí zánik práva. Dovolateľ namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, za ktoré porušenie treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, ktorým nesprávnym rozhodnutím sa oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimčnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia §§ 237 až 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

V danej právnej veci smeruje dovolanie účastníka konania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia.

Podľa ust. § 239 ods. 1 O. s. p., dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa ust. § 239 ods. 2 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak:

a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,

c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolateľ napadol potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie citovaných uznesení, preto jeho prípustnosť v zmysle § 239 O. s. p. neprichádza do úvahy.

S prihliadnutím na námietky dovolateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., odvolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto vád.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľ namietal procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ktorú videl v tom, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, čoho dôsledkom je, že oprávnenému odňali možnosť konať pred súdom.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ existenciu tvrdenej procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nevyvodzuje zo skutočností, že sudy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho

poriadku, upravujúce postup súdu v konaní, alebo, že nezachovali zákonom stanovenú procedúru prejednávania veci, resp. znemožnili mu urobiť niektorý procesný úkon, príp. nerozhodli o jeho procesnom návrhu.

Podstatou námietok dovolateľa je tvrdenie, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ust. § 71 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb., v dôsledku čoho dospeli k nesprávne právnemu názoru, že z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty nie je určujúce podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale nariadenie exekúcie.

Obsahom právneho posúdenia veci je činnosť súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Ust. § 237 písm. f/ O. s. p., upravujúce procesnú vadu, však dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ale nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., nemá za následok tzv. zmätočnosť konania a nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Dovolateľ namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, za ktoré porušenie treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky.

Podľa článku 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď I. ÚS 50/04)

Do obsahu základného práva podľa čl.46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (viď II. ÚS 251/03).

Pretože dovolací súd nezistil, že dovolateľovi boli upreté procesné práva, z uplatnenia ktorých by bol postupom súdov vylúčený, dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, ani upreté právo na spravodlivý proces, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno v danom prípade vyvodiť z ust. § 239 O. s. p. a v konaní nedošlo k procesným vadám v zmysle ust. § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok procesne prípustný. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. februára 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová